

Podivuhodné zaklínadlo

Zahradní altán

Mia si už dávno přiznala, že ji tenhle předmět bude vždycky trápit. Jistě, v tělocviku také zrovna nevynikala, ale s matematikou to bylo něco jiného. Mia se opravdu snažila naučit všechny rovnice a vzorečky. Z nějakého neznámého důvodu jí však čísla a cokoli, co s nimi souviselo, ne a ne zůstat v paměti. Snažila se dělat vše správně. Přesto ale jako by to bylo zakleté. Nic se jí nedařilo.

Mia seděla skloněná nad sešity na verandě internátu a tak tak že se nezhroutila. Pokud se nestane nějaký zázrak, bude test z matematiky, který měla před sebou, pěkná katastrofa. Zoufale si po-

vzdechla. Už zase si s úkolem nevěděla rady. Rozzlobená sama na sebe hodila tužku na sešit a opřela se. To je nespravedlivé!

Blýskala očima po Vincentovi, který si přisedl k jejímu stolu. Na internátu, kde už Mia nějakou dobu pobývala, to byl její jediný kamarád. Vincent se výborně učil a obzvlášť matematika mu šla. Ano, bylo to opravdu *velice* nespravedlivé. Jak typické – Vincent začal mluvit o tématu, o kterém Mia zrovna nechtěla vůbec slyšet.

„Jsi připravená na test?“ zeptal se jen tak mezi řečí. „Jestli tím ‚připravená‘ myslíš to, že úplně propadám panice, protože nerozumím, ani co by se toho

za nehet vešlo, tak jsem absolutně připravená," prskala na Vincenta Mia. Vlastně jí zbývala jen jediná možnost, vysloveně *lákavá* možnost. „Co by se vlastně stalo, kdybych na tenhle test chyběla?“

Vincent na ni nechápavě zíral. „To myslíš vážně?“

„Jen mám...“ Mia sebou najednou trhla. Velký modrý kámen na jejím náramku začal svítit. To bylo znamení, že ji její přátelé v magickém světě Centopie potřebovali. „Jen mám v hlavě příliš mnoho jiných věcí,“ dokončila Mia větu. Kvapně rukou zakryla svítící kámen. Vincent neměl tušení o jejím dvojitým ži-

votě ani o tom, že existuje svět, ve kterém spolu v míru žili elfové, panové a jednorožci. A ačkoli byli kamarádi, necítila se Mia ještě na to, aby mu o tom vyprávěla.

Naštěstí byl Vincent beztak zaměstnán něčím jiným. Za Miinými zády totiž na verandu vešla Violetta se svojí partičkou. „Nedívej se tam, slečna superslepice jde k nám,“ varoval Vincent svoji kamarádku. Violetta se dnes obzvlášť vymódila. Jako vždy si vykračovala ve vysokých podpatcích. Kromě toho samozřejmě své věci do školy nenosila – na rozdíl od Mii – v neforemném batohu. V ruce měla šmrncovní kabelku. Společně s kamarádkami si to namířila přímo k Mie s Vincentem.

„Musím odsud za každou cenu pryč,“ vyrazila ze sebe Mia. Ačkoli si to Vincent myslel, nebylo to kvůli Violettě, ale kvůli kameni na náramku, který stále ještě svítil. Mia musela být o samotě, aby mohla splnit svoji misi. Čas kvapil.

„Vím, kam bychom mohli jít.“ Vincent Mie pomohl posbírat sešity a tužky. To byla jedna z vlastností, kterých si na něm vážila. Někdy prostě udělal to, co bylo potřeba, aniž by se dlouho vyptával.

A jak Mia zjistila chvíli nato, uměl kromě toho Vincent jednoho překvapit. Vzal ji do zahradního altánu, který byl v blízkosti internátu, ale zároveň trošku stranou. Mia jej nikdy předtím neviděla. „Dřív tady bydlel školník,“ vysvětloval Vincent

s dávkou hrdosti. „Mezitím na chatku všichni zapomněli. Tak jsem se sem prostě nastěhoval.“ „Nastěhoval?“ Mia nechápavě svráštěla čelo. Co tím myslel?

Vincent cílevědomě kráčel ke dveřím, otevřel je a nechal Miu vstoupit jako první.

Uvnitř spatřila, co měl na mysli. Vincent obytný prostor proměnil ve zcela osobité království. Panoval tam sice chaos, ale k němu se to hodilo. Kromě počítače tam byla televize a audio systém. O stěnu bylo opřené kolo. Vincent sem instaloval několik lamp a světelných řetězů. Přes starý gauč v rohu byla přehozená barevná deka. Rozviklaný stůl ze dřeva sloužil jako pracovní stůl. Před ním stály dvě židle.

„Tohle všechno ti patří?“

„To tak člověk časem nahromadí.“ Vincent pokrčil rameny. „Kromě toho sem stejně nikdy nikdo nechodí.“

„Nikdy? Opravdu?“ Vincent měl kliku. Co by Mia dala za to, aby taky měla takové místo. To by pak nemusela mít neustále strach, že bude její tajemství prozrazeno. Několikrát už se to málem stalo.

„Kromě mě tu ještě nikdo nebyl.“ Vincent se rozpačitě zakřenil. „Ber to jako výraz úcty.“ Posadil se na jednu z židlí u stolu.

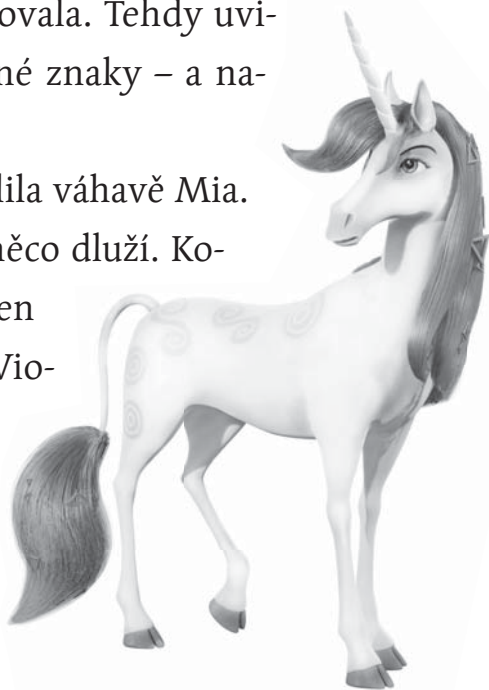
Mia si sedla vedle něj.

Chvíli mlčela. Pak se Vincent zhluboka nadechl. Svěřil Mie své největší tajemství. Snad mu i ona teď poodhalí víc

z toho svého. „Ta tvoje tlustá kniha s runami je velice zajímavá. Myslíš, že bych se do ní ještě mohl podívat?“

Vincent věděl, že Mia nosí knihu stále s sebou. Jednou ji náhodou překvapil, když si v ní listovala. Tehdy uviděl staré tajemné znaky – a nadržlo ho to.

„Dobře,“ svolila váhavě Mia. Věděla, že mu něco dluží. Koněkonců ji nejen zachránil před Violetou, ale také ji přivedl sem. Vytáhla velkou knihu s krásnou červenou

vazbou z tašky. Pak ji otevřela. Na straně byl obrázek, na kterém byla Mia při svém posledním dobrodružství v Centopii. Listovala dál. Na následující stránce bylo několik řádků se starými písmeny a znaky.

Pak se stalo něco, co zcela upoutalo Vincentovu pozornost. Přes stránku se přehnal zlatý prach. V jejím středu se vytvořil růžový kruh, ve kterém teď bylo možno přečíst tři řádky nových run.

„Páni!“ Vincent nevěřičně vytřeštil oči. „Jak to funguje?“

„To je na dlouho,“ odpověděla vyhýbavě Mia. Ve skutečnosti to sama přesně nevěděla. Ale vysvětlovat to teď by trvalo příliš dlouho. „Podej mi to cédéčko

tam vpředu, ať můžu rozluštit ty zrcadlově převrácené znaky."

Vincent udělal, co se po něm žádalo. Mia však zaváhala. Vincent byl kamarád, to ano. Ale tak dobře ho ještě neznala. Jak by reagoval, kdyby na vlastní oči spatřil, co se stane, když vysloví kouzelná slova? Takové riziko prostě nemohla podstoupit.

Rozpačitě se na něj usmála. „Vím, že tohleto je *tvoje* útočiště, ale musím tě požádat o velikou laskavost.“

„No jasně. To není problém.“

„Mohl bys prosím tě jít, eh...“ Mia polkla. „... na chvíli pryč?“

„Co prosím?“ Vincent na ni zíral. Mia se s tím tedy nepáře! Tohle bylo vyhoze-

ní nejtěžšího kalibru, a to z jeho vlastního příbytku!

„Chtěla jsem se ještě trochu věnovat matematice. Tady, kde mě nikdo neruší, všechny úlohy určitě pochopím lépe. Prosím, Vincente! Lépe mi to myslí, když jsem sama.“

Uměla se na něj podívat tak, že jí nedokázal říci ne. Povzdechl si. „Tak dobře. Počkám venku. Dej mi vědět, až budeš hotová, ano?“

„Jasně.“ Mia na něj upřela rozzářený pohled. „Děkuju.“

Sotva za Vincentem zaklaply dveře, vzala si Mia cédéčko a podržela jej na konci první řady run. Pak stiskla modrý kámen na svém náramku. Ten okamžitě začal

svítit. Ozval se důvěrně známý přátelský ženský hlas.

„Ahoj Mio. Jak zní tvé heslo?“

Mia zřetelně vyslovila větu, kterou si právě přečetla:

**„Až jedno se
v mnohé promění,
jdi odhodlaně
za cílem svým.“**

A pak začala
proměna, při
které byla Mia

opět bez sebe údivem.

Ráz na ráz se octla uprostřed třpytivého zlatého světelného víru. Sevřel ji a táhl s sebou pryč, pořád

dál a dál, aniž s tím Mia mohla něco dělat.

Ztratila orientaci, nevěděla už, kde je. Kolem ní poletoval zlatý prach. Současně se začal proměňovat její vzhled. Z jejích černých vlasů teď byly růžové culíky, zdobené sponkami s květinami a motýlem. I její školní uniforma se změnila v růžové šaty s punčochami stejné barvy. A zatímco se tohle dělo, cítila, jak padá, hloub a hloub. Mohla jen doufat, že se jí přistání tentokrát vydaří lépe.

